1

Avui l'Antònia Purpurina ha anat a escola. És la primera vegada que hi va.

Fa un dia esplèndid de setembre amb un cel d'un blau lluent. Fa molt de temps que espera aquest dia, l'Antònia. Ella és una nena una mica diferent. La majoria de criatures ja fa anys que van a estudi, però ella no ha fet gaires coses de les que fan els nens a la seva edat. La seva mare acostuma a ser fora de gira amb la seva companyia de teatre i quan apareix, mai no se sap quan, repeteix molt convençuda la frase de sempre:

—Què aprendràs a l'escola que no et pugui ensenyar l'àvia!

L'Antònia viu amb la seva àvia Matilde des de ben petita, i sí que li ensenya coses, l'àvia! L'Antònia coneix bé les plantes, les herbes i els arbres. I molts insectes, aranyes, formigues... Quantes hores ha estat encantada seguint els camins de les formigues! També cuina unes croquetes delicioses.

Fins i tot sap fer-se vestits i barrets, acostumada com està a embastar tot el que després cus l'àvia. S'ho passa molt bé amb l'àvia, l'acompanya a tot arreu. L'ajuda a prendre mides i li agrada escoltar quan xerra amb les seves amigues mentre fan ganxet o juga amb elles a la brisca, atenta a les converses, sobretot quan parlen dels néts. L'Antònia escolta i somia tenir algun amic.

Els néts de les amigues de l'àvia sempre són a l'escola quan elles es troben. Els dies de festa, l'àvia Matilde la fa baixar a la plaça a jugar amb la canalla, però ella se'ls mira de lluny i no s'atreveix a acostar-s'hi. «Potser demà», pensa, i se'n torna cap a casa.

Abans esperava l'estiu. Pensava que si els veia cada dia no li costaria tant d'apropar-s'hi, però ara ja sap que l'estiu passa i tot segueix igual. Tampoc no sembla que cap d'ells s'adoni que cada dia hi ha una nena de cabells espessos

que se'ls mira des de la cantonada, movent nerviosa els peus.

Cada tarda torna a la plaça. I cada tarda pensa: «Potser demà.»

Després corre cap a casa i, a l'ombra de la persiana, toca l'acordió. Li agrada l'acordió, vermell i amb espurnes de plata. Se'l va deixar un estiu, un amic que feia riure la mare. L'Antònia toca per a l'àvia. A l'àvia li agrada escoltar-la mentre cus vestits a la fresca, seguir la melodia que se l'emporta a terres llunyanes o acompanyar la cançó que s'enyora, potser d'una altra cançó. Es gronxen totes dues amb la música fins que s'adonen que ja és fosc.